

Autor: Kerry Bolton

V době od 19 – 22. října 2010 pozval Charles Rivkin, americký velvyslanec ve Francii, 29-ti člennou delegaci z Pacifické rady pro mezinárodní vztahy (PCIP – Pacific Council on International Policy) na konferenci do Francie, jejímž hlavním tématem byla diskuse o francouzsko-arabských/a islámských vztazích. [1] Setkání bylo součástí dalekosáhlé podvrtné agendy, jejímž cílem je změnit celkovou tvář Francie, především však uvědomění francouzské mládeže, což zahrnuje využití francouzské muslimské mládeže v typicky manipulativní globalistické strategii, která se skrývá za obvyklou fasádou „lidských práv“ a „rovnosti.“

Globalistická delegace na americkém velvyslanectví

Zpráva PCIP z konference uvádí:

„... Delegace se dále soustředila na tři klíčová témata. V rámci prvního, skupina delegátů probrala francouzsko-muslimskou problematiku v diskusi s Dr. Bassma Kodmanim, ředitelem Arabského reformní iniciativy (ARI – Arab Reform Initiative; ARI na stránkách CFR – Rady pro zahraniční vztahy) a Rachidou Dati, první ženou severoafrického původu, jež byla členkou francouzského vládního kabinetu (Strážkyně pečeti – ministryně spravedlnosti, 2007-2009), v současnosti zastávající úřad starostky 7. pařížského okrsku. Návštěva Velké mešity v Paříži pak poskytla dodatečný vhled do této problematiky.

V rámci druhého tématu se delegáti setkali s Jean-Noel Poirierem, obchodním ředitelem Arevy pro zahraniční trhy a Bricem Lalondem, bývalým ministrem ekologie a současným zmocněncem Francie pro mezinárodní jednání o klimatických změnách, kdy se zaměřili na energetickou politiku a problematiku atomové energie a rozdílné přístupy k nim ze strany Francie a Spojených států. A nakonec delegace prozkoumala společné rysy mezi médií a kulturou v Kalifornii (Hollywood) a Francií na setkání v pařížském Louvru, Musee D'Orsay a

FRANCE 24 – televizní stanici sídlící v Paříži, která se zaměřuje na zahraniční zpravodajství a aktuální témata.“ [2]

Prvořadým okruhem zájmu se jeví multikulturní problematika, a to nejen v rámci arabských a muslimských záležitostí ve Francii, důležitá je i diskuse o dopadu „hollywoodské“ kultury na Francouze.

Spojené státy již hrají dlouho dvojitou hru „války s terorismem,“ který je „islámského“ původu, což je jedním ze základních článků jejich post-studenoválečné taktiky uměle vytvořených permanentních krizí, kdy využívá „radikální islám“ ke svým vlastním účelům. Mezi velmi dobře známé příklady patří:

- 1) Podpora Usámy bin Ládina ve válce proti Sovětskému svazu v Afghánistánu,
- 2) Podpora Saddáma Husajna ve válce proti Íránu,
- 3) Podpora Kosovské osvobozené armády při odtržení na nerostné suroviny bohatého Kosova od Srbska, kdy byla Kosovská osvobozená armáda zázračně přeměněna z „teroristické organizace“ (jak ji vedlo na seznamu Ministerstvo zahraničí Spojených států) na „bojovníky za svobodu.“

Když se američtí globalisté tváří jako přátelé muslimů, druzí jmenovaní by si měli od Velkého šajtana držet velký odstup.

Co se skrývá za PCIP?

Pacifická rada pro mezinárodní vztahy, jíž je Rivkin členem, byla založena v roce 1995 jako regionální pobočka všudypřítomného globálního think-tanku Rady pro zahraniční záležitosti (CFR – **Council on Foreign Relations**), [3] sídlí v Los Angeles avšak má „členy a aktivity po celém Západním pobřeží Spojených států a působí i mezinárodně.“ Mezi korporace, které PCIP podporují patří mj.:

Carnegie Corporation of New York
Chicago Council on Foreign Relations
City National Bank
The Ford Foundation
Bill and Melinda Gates Foundation
The William & Flora Hewlett Foundation
Rockefeller Brothers Fund
The Rockefeller Foundation
United States Institute of Peace [4]

Pacifická rada pro mezinárodní vztahy je tudíž dalším velkým hráčem v globalistické síti, která se sestává ze stovek obvykle navzájem propojených organizací, lobby, „občanských sdružení“, nevládních organizací (NGO) a think-tanků, financovaných bankami a korporacemi. Jako obvykle je zde i podezřele velké zastoupení zajmů Rockefellerů.

Proč Francie?

Francie byla po dlouhou dobu trnem v oku americkým globálním zájmům, kvůli jejímu tvrdohlavému lpění na vlastních zájmech po celém světě, namísto těch, které byly vytvořeny „světovým společenstvím,“ ačkoli Sarkozyho vláda je výjimkou. Nicméně Francie stále zůstává jedním z mála západoevropských států, který má silné národní uvědomnění. Nejlepším způsobem jak takové uvědomnění zničit, je oslabit národní ráz a vlastenectví prostřednictvím propagace „multikulturalismu.“

Byla to jen náhoda, že studentské bouře v roce 1968, které začaly vzplanutím z těch nejdětinštějších důvodů, začaly v době kdy současně byla CIA velice aktivní v zakládání studentských organizací po celém světě a kdy prezident De Gaulle působil Spojeným státům v zahraničně-politické oblasti největší problémy? De Gaulle zapadal jen velice málo do amerických poválečných plánů. Během druhé světové války mu Američané nevěřili a na jeho popud Francie vystoupila z vojenských struktur NATO. [5]

Obzvláštní obavy pak vyvolávala De Gaullova obhajoba jednotné Evropy jako protějšku hegemonie USA. [6] V roce 1959 prohlásil ve Štrasburku: „*Ano, je to Evropa, od Atlantiku po Ural, je to celá Evropa, která rozhodne o osudu světa.*“ Tento výrok implikoval spolupráci mezi budoucí jednotnou Evropou a Sovětským svazem. V roce 1967 vyhlásil embargo dodávek zbraní do Izraele a rozvíjel vztahy s arabským světem. A odkazu tohoto druhu se globalisté bojí nejvíce.

Díky Sarkozyho klauniádě a vzrůstajícímu napětí mezi frustrovanou muslimskou mládeží, může dojít k prudké reakci, v jejímž důsledku by se mohla dostat k moci antiglobalisticky, „xenofobně“ orientovaná vláda (srovnej s **odpovědí Christiana Boucheta** na otázku „Jaký je váš názor na Front National a její šanci na změnu Francie?“ – pozn. překladatel). V kontextu současnosti, je v současnosti nějaký lepší způsob, jak podvrátit francouzský nacionalismus a jakýkoli potenciál na jeho oživení jako antiglobalistické síly, než využití obrovské, neasimilované islámské části francouzské společnosti, stejně jako byla bolševická revoluce v ruském impériu rozšířena nespokojenými národnostními menšinami?

Zajímavý je taky zájem delegace o vliv Hollywoodu na francouzskou kulturu, což se na první pohled může jevit podivně. Nicméně Hollywood, jako ekonomický symbol globalistické kulturní rozbujelosti, je důležitým faktorem v procesu globalizace, hraničícím se světovou kulturní válkou. V zásadě cílem globalismu není snaha o zachování etnických kultur a identit, spíše snaha smísit je v jednom tavícím kotlíku globálního konzumerismu, vykořenit z každého jednotlivce jeho identitu a dědictví a nahradit je globálním supermarketem a „globální vesnicí.“ Proto by mělo být na multikulturalismus názíráno jako na antitezi toho, za co je všeobecně pojímán.

Natožpak aby globální korporace chtěly skrze takzvaný multikulturalismus prosazovat zajištění existence multiplicity kultur (jak termín multikulturalismus navozuje); je to naopak součást dialektického procesu, kdy pod fasádou ideálů jsou lidé zcela rozdílných kultur posouváni napříč celým světem jako figurky na šachovnici ve snaze zničit kulturní jedinečnost

národů. Multikulturalismus je ukázkovým příkladem Orwellova „doublethinku.“ [7]

Je pozoruhodné, že strůjci „sametových revolucí,“ kteří postupují napříč severní Afrikou ve snaze dojít až do Íránu jsou povětšinou „sekularizovaná“ mládež, postrádající hlubší tradicionalistické kořeny. Stejně tak i v případě Francie, nejlepším způsobem jak vyřešit její etnické konflikty a zajistit aby znovu nepovstala proti americko-globalistickým zájmům, je dialekticky vytvořit novou kulturní syntézu, kdy nebude existovat ani francouzská, ani islámská kultura, nýbrž jen globalistická, na mládeži postavená kultura vyživovaná Hollywoodem, MTV, internetem, McDonalDEM, Pepsi, pochodující pod vlajkou „lidských práv“ a „rovnosti.“

Tohle je více než pouhá hypotéza, což potvrzuje i způsob, jakým v současnosti probíhají sekulární mládežnické revolty v severní Africe, které jsou vytvářeny aliancí korporátních zájmů, financovány Ministerstvem zahraničí USA a rozličnými nevládními organizacemi (NGO) jako například Freedom House. [8] Severoafričtí „revolucionáři“ svrhávající místní režimy jsou přesně tím typem „muslimů“ který globalisté preferují; prodchnutí cyber-konzumní mentalitou.

O co tedy Rivkin a americké ministerstvo zahraničí ve Francii usilují, že jsou tak zaujati přítomností hollywoodské „kultury“ a muslimů v této zemi?

Poznámky:

1. “2010 France Country Dialogue,” PCIP.
2. “2010 France Country Dialogue,” ibid.
3. “Founded in 1995 in partnership with the Council on Foreign Relations,” (Založen v roce 1995 ve spolupráci s Radou pro zahraniční vztahy) PCIP, **Governance**.
4. **Korporátní a nadační podpora** PCIP, Corporations and Foundations.
5. S. Berthon, *Allies At War* (London: Collins, 2001), p. 21.
6. A. Crawley, *De Gaulle* (London: The Literary Guild, 1969), p. 439.
7. “*The power of holding two contradictory beliefs in one’s mind simultaneously, and accepting both of them ...*” George Orwell, *Nineteen Eighty-Four* (London: Martin Secker and Warburg, 1949), Part 1, Ch. 3, p. 32. V češtině: „*Doublethink je schopnost udržet pohromadě dvě zcela protikladné informace a zároveň oběma pevně věřit. Musí to být vědomý proces, protože vyžaduje inteligenci, ale zároveň musí být nevědomý, protože lež není přípustná, Strana nelže.*“ George Orwell: **1984 – Doublethink**, Wikipedia.
8. K. R. Bolton, “*Twitters of the World Unite! The Digital New-New Left as Controlled Opposition,*” Part 1, Part 2, Part 3, and Part 4. Tony Cartalucci, “*Google’s Revolution Factory – Alliance of Youth Movements: Color Revolution 2.0,*” Global Research, February 23, 2011.

První část článku Kerry Boltona: *The Rivkin Project: How Globalism Uses Multiculturalism to Subvert Sovereign Nations, Part 1* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing dne 14. března 2011.